

КЕЛИ ФЕЙВЪР

ЗАПЛАХА

Част 5 от „Правилата на милиардера“

Превод от английски: denensita, 2016

chitanka.info

Лукас стоеше пред входа на кабинката и блокираше изхода на Айви.

— Махни се от мен — предупреди го тя. Още не можеше да повярва, че бе имал дързостта да прочете личният имейл зад гърба ѝ като някакъв зловещ преследвач.

Айви беше бясна, кръвта ѝ кипеше заради нарушеното ѝ лично пространство. А след това бе използвал момента да ѝ съобщи, че знаеше още нещо лошо за Кълън Шарп.

Сякаш каквото и да кажеше, щеше да я шокира. Току-що бе прочела имейл, в който обвиняваха главният изпълнителен директор в убийство, а Лукас си мислеше, че може да налее масло в огъня?

Той заговори с нисък и заговорнически глас.

— След пет минути, излез в почивка и излез отвън. Ще чакам на отсрешната улица до количката за хотдог, за да поговорим.

— Трябва да си много глупав, ако мислиш, че ще отида където и да било с теб, Лукас.

— Не те питам, казвам ти. За твоето добро е — изрече той, и преди да успее да му отвърне, се обърна и се отдалечи от кабинката ѝ. Спря пред бюрото си и седна на стола, сякаш нищо не се бе случило.

Айви се обърна към компютъра си и осъзна, че имейлът на Ксавие още беше отворен на монитора ѝ. Затвори го набързо и го изтри от входящата си поща.

Сърцето ѝ препускаше в гърдите и усещаше как очите ѝ се пълнят със сълзи. Айви потръпна, чувствайки се едновременно студена и плувнала в пот.

Повече от всичко искаше да излезе от малката кутийка, в която беше заклещена между стените на кабинката и тихото бръмчене на компютрите около нея. Чувстваше се като малка мишка в лабиринт, която трябваше да изкатери стените, за да избяга.

Напусна работното си място и отиде в тоалетната, която, слава богу, беше празна. Пусна студената вода и наплиска лицето си, опитвайки се да си поеме въздух.

„Успокой се, Айви. Кълън Шарп не е убиец. Няма да влиза в затвора за нищо. Имейлът не съдържа нищо съществено, само някакви намеци и клюки между хора, които не го харесват. Това е всичко.“

Но не можеше напълно да се освободи от чувството, че имаше нещо повече от вражда и клюки.

Болеше. Болеше така, сякаш някой я беше ударил в стомаха. А сега, на всичкото отгоре, Лукас се опитваше да я сплаши и обърка.

Наистина ли щеше да се срещне с него отвън и да изслуша каквите и измишльотини да възnamеряваше да ѝ наговори за Кълън?

Айви не искаше да разговаря с Лукас, но като се замислеше, може би щеше да е по-добре ако просто се изправеше смело пред него.

Щеше да го погледне в очите и да му каже да върви по дяволите.

Бяха минали около пет минути, откакто Лукас бе дошъл до кабинката ѝ, затова вероятно вече я чакаше отвън.

„Само ме пробвай, Лукас“, помисли си, стискайки ръце, докато си представяше изненадата му, когато му се опълчеше и обореше обвиненията му.

Излезе от тоалетната, тръгна надолу по коридора право към лобито на „Биометрикс“. Погледна към другата страна на улицата и видя Лукас да купува два хотдога.

Айви поклати глава раздразнено, осъзнавайки, че той вече беше решил, че ще се появи.

„Мисли ме за пълна балама — точно затова си е помислил, че ще изляза отвън и че ще говоря с него. Каквото и да се опита да направи, няма да му се размине леко.“

Тя прекоси оживената улица с високо вдигната глава и решителен поглед, за да каже на „приятеля“ си къде да си натика хотдога и разговора.

Когато застана до него, той подаваше на продавача няколко банкноти.

— Задръж рестото — каза Лукас, а продавачът го засипа с благодарности.

— Какво искаш? — попита Айви, когато се приближи по-близо.

Лукас ѝ подаде единия хотдог. Беше увит в найлоново пликче и всъщност миришеше доста хубаво. Коремът ѝ изкъркори, но тя поклати глава и скръсти ръце пред гърдите си.

— Щом не искаш — каза той, — ще ги изям и двата. — Той се отправи до една пейка наблизо, седна и отхапа една огромна хапка от единния хотдог.

— Просто казвай каквото имаш да казваш, за да мога да се върна обратно на работа — каза му Айви.

Той погледна нагоре към нея.

— Седни.

Тя поклати глава.

— Не, не мисля. И ако не започнеш да говориш, се връщам обратно вътре.

— Айви, седни! — Той посочи мястото до него.

— Майната му на всичко. Влизам обратно вътре, Лукас. Дойдох тук само за да ти кажа — остави ме на мира или ще се погрижа да бъдеш уволнен. И аз мога да играя игрички.

Лукас поставил единия хотдог върху облегалката за ръце на пейката, където балансираше несигурно. Повдигна пръст, сякаш я караше да запази търпение, след което бръкна в джоба си, извади портфейла си и го отвори.

Айви видя, че там има документ за самоличност с голяма снимка. Несъмнено беше Лукас, а върху картата с големи букви пишеше „Федерално бюро за разследване“, до които беше щампован доста легитимен печат на Американското министерство на правосъдието.

През тялото ѝ премина хладна вълна страх, заковавайки я на място.

— Сега защо не седнеш долу — каза Лукас, усмихвайки се по начин, който изглеждаше приятелски, но в същото време и заплашително.

— Това най-вероятно е фалшиво — каза тя. — Не работиш за ФБР, Лукас. Ти си на моята възраст.

Той отхапа една голяма хапка от първия хотдог, след това още една и още една, докато го изяде напълно и смачка пликчето в ръката си. Хвърли го в близкото кошче за боклук, след което затвори портфейла си и го върна в джоба си.

— Добре, Айви — каза той, когато предъвка, — от теб искам да извадиш телефона си и да потърсиш Бостънското районно управление на ФБР. Намери го в Гугъл и звънни на откритата линия. Попитай за заместник-директор Ратнър, а след това му кажи, че стоиш тук с мен. Истинското ми име е специален агент Лукас Хоугън.

Айви не беше помръднала, откакто бе видяла полицейските му идентификационни документи. Отказващо обаче да повярва, че бяха истински.

— Може би просто се опитваш да се представиш за този агент. Знам, че лъжеш, Лукас.

Той се засмя и повдигна вежди, когато взе втория хотдог от пейката и го разопакова.

— Добре, тогава нека двамата с теб да се отбием до районното. Не е далеч. Ще говорим лично с началника ми. След това ще ти бъде трудно да отричаш кой съм в действителност, Айви.

Тя поклати глава отрицателно.

— Никъде няма да ходя с теб.

— Седни! — Той разтегли устни, но очите му не се усмихваха вече. — Правиш тази сцена да изглежда много съмнителна. Наистина не искам да ти се ядосвам, а и ти не би искала подобно нещо.

Тя седна най-накрая, защото дълбоко в себе си чувстваше, че Лукас беше точно този, за който се представяше. Това обясняваше толкова много неща в странното му държание.

— Защо се преструваш на стажант? — попита го, като седна възможно най-далеч от него на пейката.

— Работя под прикритие, за да събера информация за Кълън Шарп и компанията му. Обаче е изключително трудно да получиш достъп до предприятието на по-високо ниво. И още по-трудно да се доближиш до мъжа така, както ти успя.

Той ѝ отправи многозначителен поглед.

— Въобще не съм близка с него — каза Айви, като стисна устни. Чувстваше, че ѝ прилошава.

— Сигурна ли си, че не искаш? — попита Лукас, като протегна отново хотдога към нея.

— Сигурна съм.

Той присви рамене и започна да яде, избърсвайки ъгълчетата на устата си със салфетка.

— Не бях сигурен как ще подходя с теб — каза Лукас, — но тогава се озовах случайно до бюрото ти и видях имейла, който четеше. И осъзнах, че вероятно си готова да чуеш истината за Кълън Шарп.

— Озовал си се случайно до бюрото ми? Стоеше там и ме шпионираше — отвърна тя. — Имайлът беше личен, а ти го прочете без знанието и съгласието ми.

Той се засмя.

— Федералното бюро и без това не е много заинтересовано от мъртвата жена — каза Лукас. — Тя е просто една от многото второстепенни вреди, нанесени от Шарп.

Айви обърна глава и се загледа в него.

— Значи не разследваш жената, която е умряла?

— Наясно сме със случая — отвърна Лукас, дъвчейки и прегълътайки, — но не се интересуваме от него наистина, освен ако няма да ни е от помощ в голямото разследване на незаконните му действия.

— Голямото разследване?

Лукас се обърна към нея. Погледът му беше уравновесен и непоколебим, изучавайки я внимателно, както правеше и самата тя.

— Имаме причини да вярваме, че Кълън Шарп е много опасен мъж — за себе си, за близките му и дори за сигурността на нацията ни.

Това не можеше да се случва. Айви се чувстваше така, сякаш беше попаднала в ужасен кошмар.

— Слушай — каза Айви, искачки да изкреши, да повърне или просто да припадне. Опита се да запази самообладание, когато нещата започнаха да излизат извън контрол. — Слушай ме, Лукас. Не знам нищо за това, което говориш. Почти не познавам Кълън Шарп. Не ми казва нищо за живота или бизнеса си.

— Може и да е така или може би вече си започнала да го прикриваши.

Тя го погледна втрещено.

— Сега ме обвиняваш в лъжа?

— Лъженето на федерален агент, който провежда разследване, е престъпление, Айви. Нарича се възпрепятстване на правосъдието и се наказва със затвор. Просто казвам.

— Не лъжа. И нямам намерение да бъда заплашвана от теб — заяви и тръгна да се изправя. — Сега, моля те, остави ме на мира.

— Остани на мястото си! — Лукас хвърли остатъка от хотдога си в кофата за боклук и отново избърса устните си със салфетка. — Не си мисли, че като избухнеш гневно, всичко това ще изчезне. Няма да изчезне, Айви. Ще ни помогнеш в разследването.

Тя се загледа в Лукас, напълно смяяна от факта, че това беше същият младеж, който ѝ се бе сторил толкова млад и невинен преди

това. Сега изглеждаше по-голям, може би беше на тридесет и три, не на двадесет и три.

Да не споменаваме, че беше агент на ФБР.

Също така беше отвратителен, зъл нещастник, който се опитваше да я уплаши.

А най-лошото от всичко беше, че успяваше. Беше ужасена и безпомощна.

— Не знам какво очакваш да направя, Лукас — отвърна Айви отчаяно.

Той се приведе напред, подпря се на лакти и заговори без да я поглежда.

— Първото условие е в никакъв случай да не разкриваш личността ми на Кълън Шарп. — Той се обърна и погледна през рамото си към нея. — Ако му кажеш, че съм разговарял с теб, ще се погрижа да влезеш на топло.

— Да вляза на топло за какво? Не съм пристъпила никакви закони. Не зная нищо.

Лукас кимна.

— Това твърдят всички, винаги. Но работата е там, че имаме достатъчно доказателства, че си романтично обвързана с Кълън Шарп, и че имаш всички основания да лъжеш заради него. Съдията и журито най-вероятно ще погледнат на случая от гледната точка на ФБР агента, не от твоята. Запомни това, когато ти хрумне да кажеш на Кълън за мен или за някой от разговорите, които сме провели, или ще проведем в бъдеще.

Айви усети как очите ѝ се пълнят със сълзи, и преди да се е усетила, те започнаха да се стичат надолу по бузите ѝ, а тя мразеше това. Мразеше Лукас да вижда, че ѝ беше въздействал, както бе възнамерявал.

— Не знам защо ми причиняваш това — каза Айви тихо.

— Може би просто не си имала късмет — отвърна Лукас, като се изправи. — Забъркала си се с погрешния мъж в погрешното време. Лично аз не се интересувам какво си и какво не си знаела за него, когато си започнала да го чукаш.

Раменете ѝ се разтресоха.

— Ти си зъл — прошепна тя, но думите ѝ едва се разбраха.

Лукас продължи, сякаш говореше за времето.

— Казах ти, че е лош човек, и че Министерството на правосъдието се опитва да го спре — заяви Лукас. — От сега нататък ще ни помагаш, или ще затънеш заедно с Кълън Шарп и останалите на потъващия му кораб. Ясно ли е?

Тя не го погледна. Просто затвори очи.

— Остави ме сама — прошепна.

Лукас остана там дълго време.

— Не ме изпробвай, Айви. Кълън Шарп може и да изглежда могъщ пич с големи връзки, но ти обещавам, че правителството на САЩ е много по-могъщо от него. Помисли за това, преди да направиш нещо глупаво.

Когато отново отвори очи, Лукас вървеше обратно към сградата.

* * *

Тя прекара остатъка от следобеда като в унес, сякаш съзнанието ѝ се беше зареяло нанякъде. Знаейки, че Лукас я наблюдава, и че вече е част от чудовищната му мрежа от лъжи и манипулации, които бяха извън възможностите ѝ за разбиране.

Айви не можеше да се съредоточи във вкарването на данни.

Щом часът удари пет следобед, беше толкова изтощена, че едва не заплака от облекчение. Когато се забълска да излезе от офиса с кабинки, уверявайки се, че ще е възможно най-далеч от Лукас, Айви мина покрай офиса на Ема Маркс.

— Айви — извика Ема, като ѝ помаха, — можеш ли да дойдеш?

Айви въздъхна. Усети болка в стомаха и гърдите си, както и отпадналост, която беше почти неописуема. Но въпреки това влезе в офиса, опитвайки се да се усмихва така, сякаш всичко беше наред.

— Хей — каза Айви, — нещо случило ли се е?

Ема седна обратно на стола си и завъртя един изискан черен химикал в пръстите си, докато наблюдаваше Айви със студен поглед.

— Процентите ти падат — заяви. — Падат под нормата — грешките ти се увеличават, а скоростта ти намалява.

— Знам, но Кълън, имам предвид господин Шарп, каза, че ви е съобщил, че имах да върша някои задачи и...

Ема вдигна ръка, за да я накара да мълкне.

— Не говоря за това — отвърна тя. — Дори когато взема предвид времето, което прекарваш извън офиса във вършене на задачи, процентите ти стават неприемливи.

Начинът, по който Ема каза фразата „вършене на задачи“, сякаш самата мисъл беше абсурдна, накара Айви да разбере, че жената не се връзваше на оправданията ѝ, дори и за една секунда. Отново се почувства засрамена и открита.

— Ще се старая повече — отвърна тихо.

— Надявам се — каза Ема. — Защото не вярвам, че ще ти се разминава винаги. — Изпълнените ѝ с омраза очи се взираха безмилостно в Айви. — Кълън е много находчив мъж с променливи предпочтения. Един ден може да сметне някой за интересен, интригиващ, а на следващият... — Ема щракна с пръсти. — Пуф. Всичкият този интерес го няма.

Айви я изгледа.

— Не знам дори за какво говориш.

— Разбира се, че не знаеш — отвърна Ема с усмивка.

— Ако имаш да ми казваш нещо, тогава го кажи.

— Току-що го направих — сопна се в отговор русата жена. — Това е първото ти официално предупреждение. Върши си работата, или ще получиш още едно. И още едно. След което ще си вън оттук. Имам усещането, че когато стигнеш до предупреждение номер три, Кълън няма да бъде толкова склонен да защитава лошата ти работа.

Айви се обърна на пети.

— Разбрах — каза тя.

— ЧАО, ЧАО! — изчурулика звънко след нея Ема, което накара Айви да вдигне рамене от раздразнение. Но тя продължи да върви, знаяки, че ако се отдае на чувствата си, само ще предостави на злобната ръководителка конфликта, който търсеше.

Нервите на Айви бяха опънати и се чувствуше напълно вцепенена, а светът около нея даже не беше напълно реален. Подминаващите я хора и шумът от улиците сякаш нямаха смисъл.

„Как можеше това да се случва? Наистина ли днес бях заплашена от агент на ФБР? Наистина ли се намирах в тази ситуация?“ Чувствуше се като муха, впримчена в паяжина и заобиколена от три паяка, която нямаше как да избяга или да получи помощ.

Докато вървеше, без даже да гледа накъде, една кола намали до нея. Прозорецът се пълзна надолу. Кълън гледаше към нея.

— Къде отиваш? — попита.

— У дома. — Опита се да не зяпа в тези очи, които изглежда можеха да видят чак до дъното на душата й — очи, които можеха да познаят всяка една нейна емоция.

— Нека те закарам — предложи.

— Не, благодаря.

— Айви, качвай се!

Не гледаше към него. Просто продължаваше да върви, надявайки се, че ще си тръгне, но в същото време напук надявайки се, че ще остане близо до нея. Искаше й се някак си да разбере какво не е наред и да й каже, че ще се погрижи за всичко.

Айви знаеше, че това никога няма да се случи, но самата мисъл да го изгуби напълно беше дори по-непоносима.

Гледаше как краката й се движат по тротоара, отказвайки да вдигне поглед и да види какво се случва около нея.

След известно време предположи, че си е тръгнал, и я е оставил на спокойствие.

Докато изведнъж не се бълсна в нечие твърдо тяло, което се изпречи на пътя й. Погледна нагоре и видя, че е Кълън.

Тя се сви и зарида в обятията му, докато той я притискаше силно към себе си.

— Какво се е случило? — прошепна в ухото й. — Кажи ми. Кажи ми и ще го поправя.

Това я накара да ридае дори по-силно, защото беше точно това, което бе искала да чуе, точно това, което искаше да й каже.

Само че знаеше, че никога нямаше да може да му каже истината. Кълън приглади косата й.

— Всичко ще е наред — прошепна.

Усети одеколонъа и мъжкия му аромат и се разтопи в ръцете му, наслаждавайки се на допира на бузата си в костюма му и заровените му в косата й ръце.

Усещаше тялото му топло, силно и истинско. Как можеше да е направил всички тези ужасни неща, в които го обвиняваха хората?

— Не мисля, че ще бъде наред — призна.

— Хайде — каза ѝ, като я хвана за ръката и я поведе към чакащата кола.

Тя влезе послушно в колата, а той заобиколи и се насочи към шофьорското място. Когато седна и затвори вратата, Айви се втренчи право напред.

Кълън потегли и за известно време не каза нищо.

След няколко минути погледна към нея.

— Кажи ми какво стана. Свързано ли е с момчето, с което говореше отвън пред сградата?

Не можеше да повярва, че толкова бързо беше познал истината. Айви поклати глава.

— Не знам... не знам за какво говориш — изльга.

— Не се преструвай, под нивото ти е — каза Кълън. — Видях те да хапваш и да бъбиши с онова момче на пейката от другата страна на улицата.

— Да не ме шпионираш или нещо такова?

Кълън присви рамене леко.

— Винаги държа под око тези, за които ме е грижа. И да, наблюдавах те, докато говориш с него. Сещам се, че и онази вечер беше с него в бара. Какво става? Да не си заинтригувана от него?

— Господи, не — промърмори тя. — Той е отвратителен. Свinya.

— Това са доста силни чувства за някой, който почти не познаваш — каза ѝ Кълън.

— Наистина не ми харесва да ме подлагат така на разпит.

— Звучиши гузно.

Тя замръзна.

— Не ме обвинявай в разни неща! — Но истината беше, че наистина се чувстваше гузна, само че не поради причините, поради които мислеше Кълън.

„Кажи му сега. Кажи му истината за Лукас. Кажи му за имейла. Кажи му всичко и приключи с въпроса.“

Отвори уста, но не можа да се насили да го направи. Лукас я беше изплашил до смърт със заплахите си за отмъщение, ако изпеееше нещо на изпълнителния директор.

Лукас работеше за правителството и ѝ беше казал, че Кълън Шарп е лош човек. Как изобщо щеше да разбере на кого можеше да има доверие?

Беше ли толкова глупава, за да се изправи срещу ФБР? Това със сигурност щеше да провали живота ѝ.

Кълън въздъхна.

— Държиш се така, сякаш искаш да ме ядосаш.

— Не искам — каза тя, като стисна ръце и се загледа в трафика през прозореца.

— Тогава защо не ми кажеш какво не е наред?

Звучеше наистина наранен и Айви се чувстваше ужасно, знаейки че вината беше нейна.

— Лукас е глупак — каза тя най-накрая. — Просто дърдореше празни приказки — продължи, мразейки звукът на лъжите, които излизаха толкова лесно от устата ѝ.

— Но той е заинтригуван от теб — настоя Кълън.

— Предполагам, по някакъв начин — призна тя. Поне това имаше нотка истина в себе си. Лукас беше заинтригуван от нея — заинтригуван от това да я използва, за да се сдобие с информация за Кълън.

— Защо му обръщаш внимание? — попита изпълнителният директор, звучейки някак си нервен.

— Не му обръщам — отвърна Айви. Тя си пое дълбоко въздух и погледна нагоре към него — Слушай, не мога да мисля за това в момента — каза.

— Можеш и ще го направиш — заяви Кълън. — Нуждая се от отговори.

Тя го изгледа, а болката и тъгата ѝ се превърнаха в гняв.

— Как смееш!

Той се взря в нея със смирещи вежди и анализиращи, студени сини очи.

— Как смея аз?

— Разпитваш ме за моя живот и с какви момчета говоря или не говоря. Междувременно ти си лицемерът.

— Внимавай какво говориш — предупреди я Кълън.

— Не си ми казал нищо за себе си, нито едно-единствено нещо.

— Ръцете ѝ се свиха в юмруци, когато се замисли за това. — Може би ако беше откровен с мен, нямаше да се намирам в това шибано положение.

— Какво положение? За какво съм те изльгал?

Тя поклати глава, знаейки че е опасно близо да издаде истината.

— Безпомощна съм — извика тя. — Стоя тук като някоя глупачка в очакване да видя коя фигура от шаха ще решиш да преместиш. Очаквайки да видя как ще се отрази на мен.

Той отби колата на един празен парцел, намиращ се зад стара изоставена сграда, и паркира.

— Не знам какво мислиш, че трябва да ти казвам за живота си — изрече той, — но бях пределно ясен, че това не е част от сделката.

Айви се засмя истерично.

— Предполагам това оправя нещата тогава.

Кълън се обърна, за да я погледне.

— Кое оправя?

— Тази кучка Ема Маркс ме извика в офиса си, преди да си тръгна от работа, и ме предупреди официално, че процентите ми на изпълнение спадат.

— Така ли? — попита той намръщено. — Е, ще трябва да поговоря с нея за това — промърмори.

Айви завъртя очи.

— Не разбираш.

— Загубих нишката на разговора — отвърна той раздразнено. — Какво обсъждаме в крайна сметка?

— Тя отбеляза колко ентузиазиран и пламенен можеш да си към хората в един ден, а на следващия да им обърнеш гръб и да ги забравиш напълно. Повече от ясно е, че знае за двама ни.

Кълън стисна волана, а очите му веднага заблуждаха наоколо.

— Може би се е досетила за връзката ти с мен — каза. — Но не ме интересува какво мисли за нея Ема Маркс.

— Ами ти и Ема? — тросна се Айви.

— Какво за нас?

— Били ли сте някога заедно? Затова ли ме мрази толкова?

Кълън отново измести поглед.

— Не знам защо те мрази — отвърна той, но тонът му не беше много убедителен.

— Просто признай, че си я чукал, Кълън.

Той най-накрая погледна Айви в очите.

— Преди много време — отвърна. — Имахме...

— Майната ти — каза Айви, като разкопча колана си и се пресегна към дръжката на вратата, опитвайки се да я отвори, за да се махне от колата.

— Айви — извика той, сграбчвайки я за рамото. — Не излизай от колата.

— Или какво? Какво ще направиш? — извика тя, все още мъчейки се да отвори.

Ръката на Кълън се уви силно около ръката ѝ и той я дръпна назад към себе си. Айви усети как тялото ѝ реагира, как се възбуди въпреки гнева, който изпитваше.

Само един мъж знаеше как да задейства тялото ѝ с единствен допир и това беше Кълън Шарп.

Същият мъж, който беше виновен за цялата тази лудост.

Беше един порочен кръг, но Айви не знаеше какво друго да прави. Остави се в ръцете му и той я обърна така, че да се взира право в безмилостните му, красиви сини очи.

— Заяждаш се с мен — каза през стиснати зъби. — Сякаш искаш да ме вбесиш до такава степен, че да не мога да виждам даже.

— Нямаш и най-малка представа какво искам от теб — отвърна тя, когато ръцете му хванаха китките ѝ, а тя се забори да се освободи.

Мускулестото му тяло се притисна към нея от другата седалка, принуждавайки я да се отдръпне назад. Krakата ѝ се разтвориха, а бедрото ѝ се опря в скоростния лост. Кълън повдигна ръцете ѝ над главата и се взря в нея.

— Мога да видя, че зърната ти са настръхнали — каза той. — Бузите ти са почервенели, а зениците разширени.

— И какво от това? — попита задъхано тя. — Разстроена съм.

— Обзалагам се, че ако докосна путката ти в момента, ще е прогизнала — каза ѝ той.

Айви започна да се премята под него, опитвайки се да го избува. Разбира се, знаеше, че е безсмислено. Но някак си имаше нужда да го направи, имаше нужда да се бори. Имаше нужда да вика и крещи и да го остави да поеме контрол, защото тя бе започнала да губи своя.

Губеше контрол.

Губеше всичко.

Кълън успя да сграбчи и двете ѝ китки с едната си ръка, приковавайки ги вдигнати нагоре, докато другата му ръка обхвата

гърдата ѝ през блузата.

Тя простена.

— Ти си чудовище — прошепна му.

Ноздрите му се разшириха, а ръката му се плъзна по тялото ѝ, спиралки се върху ципа на панталона ѝ. Бавно, много бавно го отвори и разкри оскъдните ѝ бикини, когато бедрата ѝ се повдигнаха към него.

— Знаех си — промърмори, докато изследваше бельото ѝ с пръстите си. — Прогизнала си. — Ноздрите му се разшириха отново.
— Мога да усетя аромата ти.

Тя също можеше. Ароматът на собствената ѝ отчаяна женственост и нуждата, от която нямаше скриване.

— Да ти го научакам — каза.

— Недей да си просиш — отвърна той, докато пръстите му потъркаха хълмчето ѝ през бикините.

Тя проплака и тласна бедра към ръката му.

— Чукай ме — каза най-накрая.

— Не заслужаваш да бъдеш чукана — каза Кълън.

— Тогава нека ти духам отново — предложи тя. — Ще го поема целия, обещавам. Можеш да свършиш в устата ми. Моля те. Моля те.

Бедрата ѝ се завъртяха отново и отново, сякаш насърчавайки го.

Можеше да усети и да види издутината в панталона му и знаеше, че и той също бе възбуден.

— Не знам защо продължавам да ти позволявам да ми се противопоставяш постоянно — каза той дрезгаво. — Няма да я бъде тая.

— Накажи ме тогава — отвърна тя.

— Какво?

— Казах, накажи ме. Напляской ме. Чукай ме. Каквото и да е. Каквото и да е.

Гърдите ѝ се повдигаха и спускаха.

Загледа се дълго в нея, но след това ръцете му я пуснаха и той се отдръпна назад на седалката си. Кълън не каза и дума, когато потегли отново.

Айви се изправи, все още дишайки тежко, и сега бе още по-объркана от когато и да било, което говореше нещо, като се имаше предвид как бе минал деня ѝ. Когато вдигна ципа на панталона си и

оправи дрехите си, Кълън вече беше излязъл на главния път и изглежда беше поел към апартамента ѝ.

— Защо спря? — попита тя.

Той не отговори дълго време. Най-накрая каза:

— Не си ти тази, която задава въпросите. — Гласът му беше равен и лишен от емоция.

Тя му хвърли един кос поглед.

— Значи това е, така ли?

— Това е — отвърна той, сменяйки скоростта и гледайки право напред.

Тя кимна, поемайки поредния болезнен удар. Тялото ѝ копнееше за него. Всичко в нея беше искало това, но той ѝ го беше отнел.

— Добре — прошепна тя.

Остатъкът от пътуването беше прекаран в мълчание, като и двамата бяха потънали в мислите си. Той спря пред апартамента ѝ. Айви можеше да види огромните кутии от френския бутик, в които бяха дрехите, които ѝ беше купил, да я чакат пред портала.

Кълън прочисти гърло.

— Не съм възнамерявал да ти причиня това — каза той точно преди тя да излезе от колата.

Айви се обърна и го погледна. Очите му бяха изпълнени с болка и за първи път Айви видя истински, че Кълън Шарп беше много понаранен и повреден, отколкото тя.

На каквото и да я подлагаше съдбата, беше нищо в сравнение с това, което се случваше в главата му. Заля я чувство на състрадание към този мистериозен мъж, който изглеждаше така, сякаш имаше всичко, но в действителност нямаше нищо.

Протегна ръка и погали бузата му нежно.

— Прощавам ти — каза, усмихвайки се.

Кълън потръпна от този неочекван жест.

Преди да може да реагира на спонтанното докосване, Айви отново се обърна с гръб към него и отвори вратата на колата.

— Айви — дочу го да казва, но тя вече беше излязла от колата и бягаше... бягаше далеч възможно най-бързо.

Заштото в този момент мразеше Кълън Шарп, мразеше го до дъното на душата си.

Но също така го обичаше.

Обичаше го и нямаше какво да направи по въпроса.

* * *

Сама в апартамента си, Айви си взе един продължителен душ и се опита да се отпусне. Когато излезе от банята, облече една семпла нощница, която я успокояваше с мекотата си, след което хапна лека вечеря от препечена филийка със сладко, докато гледаше някакво безсмислено предаване на телевизора.

След това се пъхна в леглото и се обади на единственият човек, за който можеше да се сети, че ще я накара да се почувства малко по-добре.

— Ало? — отговори майка ѝ и Айви за малко да избухне в плач при звука на гласа ѝ.

— Здравей, мамо — каза тя, усмихвайки се, докато стискаше телефона до ухото си.

— Не съм те чувала от много време — отвърна майка ѝ. — Всичко наред ли е?

Айви въздъхна.

— Не точно. Започнах нова работа и е ужасна.

— О, не. Защо?

— Сложно е — каза, мислейки си, че адът щеше да замръзне, преди да каже на загрижената си майка и една стотна от това, което се беше случило. — Но има един мъж, шефът ми, с който е много трудно да се работи.

— В какъв смисъл трудно?

Айви захапаолната си устна.

— Много е взискателен.

— Държи ли се лошо с теб?

— Понякога... — Тя помисли за момент. — А друг път може да бъде толкова мил и закрилнически настроен, и... е... някак си невероятен.

— Това е шефът ти — каза майка ѝ бавно, сякаш не можеше да разбере напълно. — Е — въздъхна възрастната жена, — истинският свят е жестоко място, скъпа. Никога не съм искала да си подложена на тази лудост, но знаех, че някой ден ще трябва да се изправиш пред нея.

— Но може би не мога да се справя с нея — каза Айви. — Ами ако просто не съм пригодена за този начин на живот?

Майка ѝ се засмя.

— О, миличка! Съмнявам се.

— Но, мамо, не се справям добре. Всъщност се справям ужасно.

— Все още си спомням, когато за първи път отиде на уроци по пиано — каза майка ѝ. — Беше едно малко, крехко създание, седнало на пейката до онази кисела твоя учителка. Госпожица Клиъри, спомняш ли си я?

— О, да — засмя се Айви. Госпожица Клиъри беше пословично зла и плашеща — из страната се носеха истории за лошия ѝ нрав. Но много от учениците ѝ бяха станали професионални музиканти и бяха влезли във всички елитни училища.

Майката на Айви продължи:

— След вторият и третият урок с госпожица Клиъри ти се прибра у дома разплакана, казвайки ми колко зла е тя и как никога няма да се научиш да свириш. Не можех да те утеша.

Айви се усмихна широко, спомняйки си колко разстроена беше.

— Това беше, защото госпожица Клиъри ме нарече „малка мързелана“, когато събрках едно от първите произведения. Направо полудях.

— Почти ме убеди да те отпиша от уроците — каза майка ѝ. — Но тъкмо когато щях да се обаждам, за да я информирам, че се отписваш, ти ме спря и каза: „Мамо, искам да продължавам да се опитвам“. Спомняш ли си?

Айви усети как по бузите ѝ се стичат сълзи и кимна.

— Да.

Майка ѝ се беше разчувствала също.

— Затова, въпреки че ме болеше, знаейки че ще се изправиш пред тоз демон за учител, който имаше, те оставих да ходиш на уроци при нея. И малко по малко ти задобря, трудейки се неуморно. След което напредна още повече. Най-накрая, един ден година по-късно, госпожица Клиъри се срещна лично с мен и ми каза, че ти си една от най-талантливите, усърдни и безстрашни пианисти, които някога е имала удоволствието да обучава.

Айви се засмя.

— Сигурно още е ядосана, че не отидох в Джулиард.

— Определено — изкикоти се майката на Айви. — Но това, което искам да кажа, е, че притежаваш тази сила, миличка. Винаги си я имала в себе си.

— Благодаря, мамо — подсмъркна Айви. — Имах нужда да го чуя.

Няколко мига по-късно те приключиха разговора, но Айви не успя да заспи веднага. Лежеше в леглото, а мислите ѝ препускаха отново и отново през съзнанието ѝ, докато накрая не се унесе.

* * *

Малко по-късно Айви се стресна и се събуди, чувствайки се дезориентирана.

Кошмар ли имаше? Не знаеше със сигурност. Спалнята ѝ беше мрачна и изпълнена със сенки, а сърцето ѝ заблъска силно в гърдите ѝ, когато се изправи в леглото.

Откъм нощното шкафче се дочу силно жужене и тя погледна към телефона си, за да види, че е получила съобщение. Взе го и прочете текста, който светеше ярко на екрана.

„Отвън съм.“

Беше от непознат номер.

Тя премигна изведнъж, чувствайки се напълно будна, когато през тялото ѝ премина вълна от адреналин.

Отвън? Кой е отвън?

Айви стана от леглото, треперейки, отиде до прозореца на спалнята и погледна към улицата пред сградата.

Кълън Шарп стоеше там, обгърнат от тъмнината, но светлината до него го осветяваше достатъчно, за да знае, че това е той, а не някой непознат.

По тялото ѝ премина вълна на облекчение, когато осъзна, че е Кълън. Разбира се, знаеше, че не можеше да му вярва, но някак си го правеше напук на себе си.

Какво прави тук?

Тя отвори прозореца си и проточи глава навън, а студеният вятър задуха в лицето ѝ.

— Кълън? — провикна се.

Той погледна нагоре към нея.

— Пусни ме — каза той.

Тя поклати глава.

— Не мога да го направя...

— Пусни ме, Айви.

Той изкачи стъпалата и изчезна от поглед под навеса на сградата.

— Мамка му — прошепна Айви и затвори прозореца.

Нямаше време да се преоблече, нито да сложи грим, нищо. Също така нямаше време да си събере мислите. Имаше толкова много причини, поради които знаеше, че точно в този момент не трябва да отваря вратата си за Кълън Шарп.

Толкова много причини, и все пак никоя не беше достатъчно важна, за да ѝ попречи да го пусне в дома си.

Айви излетя от стаята в коридора. До входната врата на апартамента ѝ се намираше интеркома и тя натисна бутона, за да го пусне през главния вход на сградата.

Свали резето и зачака до вратата. Няколко момента по-късно дочу равномерните му стъпки да изкачват стълбите, а малко след това вече чукаше на вратата ѝ.

Започва се.

Айви си пое дълбоко въздух и отвори вратата.

Кълън пристъпи вътре. Беше облечен с широко спортно долнище, маратонки, тениска и тънко яке. Изглеждаше много понебрежен, отколкото го бе виждала някога.

— Събудих те — каза той. Беше твърдение, не извинение.

— Да — призна тя, като скръсти смутено ръце пред гърдите си.

В крайна сметка беше облечена единствено с тънката бяла нощничка.

Кълън затвори вратата след себе си и я погледна сериозно.

— Мислех си за теб — заяви.

Тя облиза устни.

— Какво за мен?

— За това, което каза по-рано днес. Когато ме обвини, че съм лицемер, който никога не ти казва нищо. И че съм се отнасял лошо с теб.

В гърдите ѝ забушува вълнение.

— Кълън — каза тя, — не е нужно да правиш това.

Той я погледна отново, а студените му сини очи горяха.

— Може би изглежда така, сякаш животът ми е перфектен — продължи той. — Преуспял неврохирург, който основава фармацевтична компания, предлагаша добре продаваемо лекарство и други на път. Слава, милиони долари, жени, които се хвърлят в краката ми. Признание, награди, почит от страна на колегите ми. Всичко, което повечето хора искат, нали?

— Да — промърмори тя, въпреки че знаеше пределно ясно точно колко далеч от този идеал е Кълън Шарп в действителност. Все пак имаше колеги, които казваха, че може би е убил един от бившите си пациенти, а ФБР агент твърдеше, че американското правителство го считаше за неприятел.

Това не звучеше като нещо, за което да завиждаш.

Внезапно очите на Кълън се взряха в нея и за част от секундата тя си помисли: „О, божичко, знае. Някак си е разbral, че знам в какво го обвиняват“.

Но тогава Кълън проговори.

— Сегашният ми успех не означава нищо. Хванат съм в капана на миналото, Айви.

— Какво искаш да кажеш?

Той поклати глава.

— Не мога да очаквам от теб да ме разбереш. — Главата му се отпусна и той се загледа в пода. — Това е грешка. Не трябваше да идвам.

Кълън започна да се обръща и Айви знаеше, че може би най-разумното решение щеше да е просто да го остави да напусне апартамента ѝ. В крайна сметка колкото повече се въвличаше в живота му, толкова повече проблеми си създаваше, и толкова по-потенциално опасна ставаше за него.

Но просто не можеше да понесе мисълта да го пусне.

Когато той се обръна, тя се пресегна и го хвани за ръката.

— Кълън, не си отивай — каза, а гласът й трепна леко.

Той се обръна отново към нея, а очите му бяха измъчени. Лицето му изглеждаше така, сякаш щеше да се счупи от напрежение.

— Заслужаваш много повече от мен — каза. — Виж се само. Красива си, интелигентна, нежна и перфектна. Имам нужда да те предпазвам, но знам, че само ще те унищожа, така както унищожих... — Гласът му загълхна.

Тя знаеше, че под повърхността му се криеха ужасни тайни. Тайни, които най-вероятно можеха да унищожат и двама им.

„Остави го да си тръгне, Айви. Махни се възможно най-далеч от него. Той прави всичко възможно, за да те предупреди.“

И все пак никой никога не я беше гледал и не ѝ беше говорил така, както правеше Кълън Шарп. Никой мъж не я бе карал да се чувства така, както той.

Как щеше да обърне гръб на този мъж?

Истината беше, че просто не можеше.

— Какво мога да направя? — попита тя, стискайки топлата му длан.

— Нещата, които тая в мен, ги тая с причина — отвърна той с колеблив глас. — Искам да осъзнаеш, че го правя заради твоята безопасност.

„Само ако знаеше, че не можеш да ме предпазиш от миналото си. Миналото ти вече ме преследва.“

— Знам — беше всичко, което каза.

И тогава Кълън се приведе напред и устните му се притиснаха в нейните, езикът му се плъзна нежно в устата ѝ, а тя се отпусна в силните му обятия.

Ръцете му се плъзнаха надолу до бедрата ѝ, тършувайки по тънката материя на нощницата ѝ. Кожата ѝ настръхна, а зърната ѝ се втвърдиха, когато топлото му тяло се притисна към нейното.

Устните на Кълън бяха толкова нежни и в същото време силни, чувствени, казвайки ѝ повече от която и да е негова дума или обяснение.

Устните му ѝ казваха, че се нуждае от нея, че я иска, че я желае както нищо друго на този свят. Устните му ѝ казваха, че ѝ вярва, че разчита на нея да не го разочарова, както го беше разочаровал целият свят.

Можеше да усети как емоциите му се изльчваха от него и се пропиваха в кожата и костите ѝ, заливайки я цялата.

Кълън Шарп не беше непринуден, не беше обикновен. Той бе опасен, плашещ и мистериозен. Да задълбочи нещата още повече с него, можеше да я постави в голяма опасност, защото на работа имаше много по-големи сили, срещу които Айви беше безсилна.

Но не можеше да му обърне гръб.

Тялото ѝ казваше „да“, а устата му я целуваше и целуваше, езикът му я покоряваше с чувствеността си, а ръцете му ѝ обещаваха дори още повече изкусителни възможности.

Едната му ръка се плъзна надолу по голото ѝ бедро, а след това нагоре под нощницата ѝ, сграбчвайки я за дупето, стискайки.

Той си поглеждаше дълбоко въздух през носа, след което прекъсна целувката им и я погледна в очите.

— Покажи ми спалнята си — каза той.

— Малко е разхвърлена в момента. Не очаквах компания.

— Това не ме притеснява.

Тя се обръна, а ръката му се плъзна по бедрото ѝ, докато не се отлепи от нея, оставяйки я да тръгне по коридора пред него.

Можеше да усети как Кълън я следва, вероятно гледайки как дупето ѝ се поклаща, докато върви. Усещаше всичко тъмно, тихо и течно, сякаш беше потопена векс и оставена на свобода в някой нов свят.

Отправиха се към спалнята ѝ. За щастие светлините все още бяха загасени и Кълън нямаше да може да види купчините с дрехи в гардероба ѝ, обувките на пода и козметичните продукти, разпилени върху шкафа ѝ.

Тя се обръна към него, когато той прекоси прага и я погледна, дишайки тежко.

— Не бива да носиш толкова оскъдни дрехи. Не може да се очаква от един мъж да се контролира, ако му покажеш толкова голяма част от себе си.

Айви се усмихна.

— Спях, Кълън.

— Трябва да носиш костюм или броня, когато спиш. — Той се усмихна леко, но очите му бяха жадни и я погльщаха.

— Ще нося каквото пожелаеш. — Сърцето ѝ заби по-бързо, когато изрече думите.

— Не давай обещания, които не можеш да спазиш — промърмори той, приближавайки се по-близо до нея.

Тя сведе глава моментално и Кълън повдигна брадичката ѝ с пръст, принуждавайки я да го погледне отново в очите. Трепереше под силата на погледа му.

— Просто искам да те направя щастлив — прошепна тя.

Той се намръщи.

— Знаеш, че това е невъзможно.

— Тогава каквото и да е друго — предложи тя.

— Легни по гръб на леглото. — Той скръсти ръце и кимна към леглото.

Айви отиде до леглото и бавно легна върху него. Нощницата ѝ се повдигна, плъзгайки се по голите ѝ бедра и разкривайки много повече, отколкото би искала по принцип.

Но тази нощ не ѝ пукаше. Всичко се разпадаше и единственото, за което можеше да мисли, бе да се остави на момента.

Да се остави на Кълън Шарп да я има и да забрави всичко друго извън малкия ѝ апартамент.

Кълън тръгна напред, докато не застана право пред нея и изведнъж коленичи, сграбчи я за краката и застана между тях. Тя ахна, когато ръцете му повдигнаха нощницата ѝ до кръста, разкривайки голата ѝ женственост.

— По дяволите, виж се само — каза той нежно, а очите му се разшириха леко, докато я наблюдаваше. — Изглеждаш толкова добре, че мога да те лижа с дни.

Айви простена нежно, захапвайки долната си устна и позволи на тялото си да остане отпуснато и напълно отворено за каквото и да възнамеряваше да ѝ прави.

Сърцевината ѝ беше толкова влажна, толкова готова за него. Позволи му да прокара ръце по прасците ѝ, нагоре по бедрата и да я сграбчи за дупето. Кълън изпъшка, когато се приведе напред и целуна първо дясното ѝ бедро, а след това лявото.

Устните му горяха като жарък, страстен огън.

Тя затвори очи и простена отново, когато целувките му зачестиха, движейки се нагоре и нагоре по бедрата ѝ и приближавайки все повече гладката ѝ женственост. Беше започнал да ближе, да ближе и целува, докато си проправяше път натам.

Айви се изви неконтролирамо, защото той я измъчваše.

— Моля те — замоли. Бедрата ѝ се повдигнаха нагоре, разтвори крака по-широко и изви гръб.

Но Кълън упорито продължи да ближе и целува вътрешната част на бедрата ѝ близо до влажният ѝ отвор, но без да го докосва.

Ръцете му сграбчиха бедрата ѝ, наместиха я пред езика му, за да обладае влажната ѝ сърцевина.

— Моля те, имам нужда да те усетя — проплака тя.

— Кажи ми, че си моя — отвърна той.

— Твоя съм — съгласи се тя задъхано.

— Винаги ще бъдеш моя — продължи той.

— Винаги. Не искам никой друг да ме чука. Никога.

Той изсумтя.

— Като онова малко лайненце, с което те видях да ядеш хотдог ли? Лукас или какъв беше там?

Името на Лукас почти я докара до паника. Тя се изправи в леглото.

— Трябва ли да го споменаваш в такъв момент? — каза Айви.

Кълън все още беше коленичил между краката ѝ.

— Лягай — заповядала строго.

Тя изпълни заповедта и отново легна на леглото.

— Не говори за Лукас, когато двамата с теб сме така — каза му.

— Не искам да мисля за него.

— Ще говоря за каквото поискам — отвърна Кълън безцеремонно.

Кълън разтвори краката ѝ още повече, след което вдигна нощницата ѝ още нагоре, откривайки бедрата и корема ѝ. Приведе се напред и този път горещата му уста смучеше и целуваше долната част на корема ѝ.

Айви извика. Кълън притисна устни към кожата ѝ, измъчвайки я толкова умело, че не беше сигурна дали можеше да издържи и секунда повече.

Той изръмжа, когато тя се опита да го пребори, ритайки с крака и размятайки ръце, докато в нея се надигаше вълнение и удоволствие от целувките на Кълън.

Можеше да усети драскането на наболата му брада, която галеше нежната ѝ кожа.

— О, божичко — простена тя разтърсена.

— Искаш да усетиш езика ми върху клитора си — заяви той. — Нали така?

— Моля те! Моля те! — замоли тя. — Искам те толкова много.

— Тогава се дръж подобаващо — отвърна той. — И никога повече не ми противоречи.

Тя закима пламенно. Щеше да направи всичко, само за да го накара да продължи.

— Да — каза тя. — Да.

— И ще направиш всичко, което поискам от теб. Ще ми позволиш да те вържа, да те напляскам по дупето, докато не почервене, да чукам тясната ти путка, задника ти, да натикам кура си в устата ти и да се излея в гърлото ти.

— Всичко това и повече.

— Всичко, което поискам. И ако искам да ти задавам въпроси за мъж, жена или какво си яла миналия вторник в три следобед, ще ми отговаряш. Нали, Айви?

Тя кимна отчаяно.

— Да. Ще отговарям.

— Добре — каза той, след което устните му се приближиха към женствеността ѝ. Тя потръпна и запулсира, готова за него. Той се загледа в сърцевината ѝ и заговори, дъхът му бе горещ срещу влажността ѝ.

— Виж се — каза той. — Толкова си гореща и готова и никой преди това не те е имал. Аз съм този, който ще те притежава — каза ѝ.
— Аз съм този, който ще ти покаже на какво е способно тялото ти.

— Благодаря ти — отвърна тя искрено. Толкова много го желаеше, че ѝ се искаше да заплаче.

И тогава широките му рамене се размърдаха, главата му се приведе напред, устата му най-накрая се докосна до влажната ѝ сърцевина, а невероятният му език правеше с нея неща, които никога не си бе представяла дори.

Айви проплака отново и отново, докато устните и езикът му си вършеха работата, разтваряйки я, овлажнявайки я, играейки си с клитора ѝ и отвеждайки я на места, които не бе знаела, че съществуват.

Всичко бе забравено.

Единственото, което съществуваше, беше той.

Всичко, което искаше, беше това, завинаги.

— Свързвам — каза тя с пресипнал глас. Беше изгубила всяко чувство на благоприлиchie. Този мъж опустошаваше тялото ѝ, а на нея въобще не ѝ пушкаше.

Не ѝ пукаше кое беше грешно и кое правилно.

Остави кулминацията да завладее всяка частица от тялото ѝ, докато Кълън Шарп продължаваше да смуче сърцевината ѝ, да пие бликащите ѝ сокове, покривайки хълмчето ѝ с целувки и близвания, правейки я неспособна да разсъждава трезво.

Тялото ѝ беше обляно в пот. Всяка част от нея се разтапяше.

— Ох — простена тя, когато той вдигна глава. Започна да я докосва с дългите си, страстни пръсти. — О, по дяволите — каза тя. Отметна главата си назад. — Ще... ще свърша отново, Кълън.

— Свърши заради мен — каза ѝ. — Направи го сега!

Той напъха пръстите си навътре в нея и тя уви краката си около силните му рамене, притискайки пръстите му към сърцевината си, и увивайки се около него като ръкавица.

Свърши отново, а очите ѝ се подбелиха.

Когато приключи, беше останала без дъх, а гърдите ѝ се повдигаха и спускаха бързо.

Кълън се отдръпна от нея, след което се изправи и започна да се съблича бавно, очевидно настърчавайки я да наблюдава.

— Тялото ти... — въздъхна тя, когато той си свали ризата и оголи извяяните си рамене и гърди, след което изхлузи копринените си боксерки и показа съвършения си пенис.

Краката му бяха гладки и мускулести, бедрата му бяха като на олимпийски колоездач. Нямаше татуировки, но имаше голям белег в долната част на корема, който стигаше чак до бедрото му.

— Свали си нощница — каза той нежно.

Айви изпълни желанието му, издърпвайки леката, прозрачна нощница през главата си и оставяйки я да падне встрани от леглото. Беше напълно гола точно като него. Тялото ѝ беше хълзгаво от пот, а женствеността ѝ влажна от възбудата и оргазмите.

Кълън се отпусна бавно на леглото, плъзвайки се върху нея, а топлото му, твърдо тяло я обгърна в пашкул отексуален екстаз. Пенисът му вече се хълзгаше леко пред влажния ѝ отвор, краката му притиснати плътно в нейните, корем в корем, гърди в гърди, а устата му засмука устните ѝ.

Беше огън. Всичко в него излъчваше топлина, дори тези ледени очи някак се бяха разтопили и се бяха превърнали в басейни от

аквамаринова вода, които се взираха в нея и й казваха, че всичко това е истинско.

Цялото й тяло потръпна, когато през нея премина вълна на екстаз и горещият му пенис бавно се потопи в тялото й. Тя го пое, стискайки пулсиращата му ерекция, докато той тласкаше настойчиво бедра.

— Толкова си тясна — промърмори пред устата й, сграбчвайки косата й с едната си ръка, а гърдата й с другата. — Толкова тясна и влажна — продължи, а езикът му се плъзна между разтворените ѝ устни.

— Чукай ме, Кълън — простена тя.

— Искаш да те чукам до полуда?

— Господи, да!

Бедрата му се извъртяха първо на една страна, а после на другата и Айви усети вълна от удоволствие да се разбива в центъра ѝ. Тя възклика и простена, когато пенисът му се навлажни от соковете ѝ.

— Ще те накарам да свършиш отново и отново — каза той, наблюдавайки я с влажните си очи. — Това ще ти хареса, нали?

Тя кимна, а тялото ѝ беше жадно за вниманието му. Уви ръце около него, сграбчвайки силния му гръб, усещайки как мускулите му се движат, докато той я чукаше толкова добре, че не можеше да издържа повече.

Пенисът му се плъзна навътре и навън, навътре и навън, а в нея се разби още една вълна на удоволствие и още една. Ставаше все по-бърз докато навлизаше по-навътре и по-навътре.

Наблюдаваше я през цялото време, докато я чукаше, и чукаше, и чукаше — карайки сърцевината ѝ да пулсира с болезнено вълнение.

Как можеше да продължава с това темпо? Беше като машина, знаеше всичко, което тялото ѝ желаеше, и ѝ го предоставяше с лекота.

Айви отметна глава назад и захапа устна, когато от устата ѝ се отрони още един стон.

И двамата бяха подгизнали.

— Айви — каза той нежно.

Тя го погледна в очите.

— Кълън — прошепна, а през тялото ѝ премина силна вълна от емоция, когато видя болката в очите му. — Виждам те — каза тя, а той кимна, сякаш признавайки това, и тогава устните му се притиснаха в нейните, а желанието му стана осезаемо.

Бедрата му се притиснаха напред, а пенисът му някак си навлезе още по-дълбоко.

Люби ме.

О, господи, Кълън Шарп прави любов с мен.

Бедрата ѝ се повдигнаха в такт с неговите и сега те бяха в перфектен синхрон, притискайки се и разделяйки се, плът върху плът, слети тела в невероятна хармония.

— Ще свърша — каза Кълън, когато бедрата му се забълскаха в нея още по-свирепо.

— Свърши в мен — каза му тя, знаейки, че е грешно.

Но така или иначе, всичко, което бяха направили тази нощ, беше грешно. Всичко.

— Ще се изпразня изцяло в малкото ти, тясно котенце — каза ѝ той, като извади големият си пенис, хвана го в основата и го удари няколко пъти в сърцевината ѝ.

— О, по дяволите, и аз свършвам! — проплака тя, изненадана от това, което ѝ правеше.

Видя изблък от сперма да се изстрелва върху голянят ѝ хълм. Той простена, изстрелвайки още една струя сперма в долната част на корема ѝ, преди да притисне главичката на пениса си точно под клитора ѝ, стимулирайки го точно преди да свърши и тя.

Краката ѝ се разтвориха, сякаш през тялото ѝ премина ток и тя извика от удоволствие, въпреки че викът ѝ можеше да мине и за такъв от болка.

Кълън отново навлезе дълбоко в нея.

Потопи се навътре, излезе изцяло и пак се потопи.

— По дяволите, погледни само — промърмори. Направи го отново и отново, докато Айви свършваше и проплакваше всеки път, когато я изпъльваше.

Най-накрая Кълън се изтощи. Цялата тежест на тялото му се отпусна върху нея и той започна да я целува отново, бавно и продължително.

Тя уви крака около него, сключвайки глезени, притискайки го близо и задържайки го вътре в себе си.

Останаха така в продължение на много, много време.

* * *

Унасяне и събуждане.

Кълън Шарп е в леглото ми.

Кълън Шарп е в главата ми.

„Мога да усетя дъхът му по бузата си. Ръката му на корема си. Кракът му, преметнат през тялото ми. Пенисът му, притиснат в гърба ми. Спомням си какво ми беше направил само преди няколко часа.“

Моля те, нека останем така завинаги.“

Унасяне.

Събуждане отново.

Айви се обърна и погледна към Кълън. Спеше дълбоко, а върху лицето му се отразяваше едно малко квадратче светлина, процеждаща се от прозореца. Изглеждаше толкова спокoen, толкова красив като ангел.

Твърде красив за този свят. Как може подобен мъж да съществува на тази земя сред нас, простосмъртните?

Искаше да го погали, да докосне кожата му, но не искаше да го събуди и да развали спокойния му сън. Гърдите му се повдигаха и спускаха бавно и той изглеждаше така, сякаш всеки момент можеше да се усмихне насиън.

Което я накара да се усмихне.

Възможно ли е да се влюбваме един в друг? Той твърди, че не е способен да обича, но начинът, по който ме докосваше тази нощ... начинът, по който се гледахме...

Не знаеше нищо. Единственото, което знаеше, е, че това беше редно, и че искаше моментът да продължи възможно най-дълго.

Най-накрая започна да се унася и заспа отново.

Когато отвори очи следващия път, през прозореца се процеждаше ранна слънчева светлина, а Кълън не беше до нея в леглото.

Тя се повдигна, чувствайки как започва да се паникьосва. Беше си заминал без да й каже и дума? Изправи се, измъкна се от леглото, нахлузи набързо нощницата си, след което се отправи към вратата на спалнята и я отвори.

В момента, в който го направи, сетивата ѝ бяха приветствани с познатите аромати и звуци от приготвяното на закуска.

Чуваше цвърченето в тигана и помирисваше ароматът на бекон и препечени филийки. Айви не можеше да повярва. Тръгна надолу по коридора и завари Кълън Шарп в кухнята да приготвя яйца с бекон на малката ѝ печка.

Когато тя влезе в стаята, той се обърна.

Беше облечен с широкото си долнище и беше без блуза. Изглеждаше спокойен, обикновен иекси.

— Добро утро, красавице — каза, усмихвайки се дяволито.

— Кой си ти? — попита тя, след което се засмя и притисна длан върху устните си във възхищение от гледката.

— Аз съм мъжът, който ти приготвя закуска. Кафето е готово — отвърна той и кимна към каната с кафе.

— Даже не знаех, че съм имала хубаво кафе и яйца — каза тя, мръщейки се леко.

— Може и да съм ти взел ключовете и да съм изтичал до магазина на ъгъла — подхвърли Кълън. Премести тигана от котлона, плесна с ръце и се обърна да я погледне. — Беше ги оставила в купата върху плота, затова помислих, че няма да имаш нищо против.

Тя кимна, напълно поразена.

— Аз просто...

Кълън тръгна към нея, усмихвайки се.

— Не го мисли много — каза ѝ, след което я придърпа с едната си ръка през кръста, а с другата обхвана лицето ѝ. Приведе се напред и я целуна.

Имаше вкус на мента и кафе.

Когато я пусна, коленете ѝ бяха омекнали.

— Предполагам харесваш традиционното — каза. — Бъркани яйца. Хрупкав бекон. Препечени филийки с масло.

— Разбира се, всичко това ми харесва. Само ще изтичам до тоалетната и се връщам веднага тук — отвърна тя, поклащајки глава, когато се обърна и напусна кухнята.

— Не се бави много. Точното време за консумиране на това е от изключителна важност — провикна се Кълън след нея.

Тя се засмя невярващо, докато вървеше към банята, където се изпишка и изми лицето и зъбите си.

Как можеше нещата с него да се обръщат толкова бързо?

Беше ли тази привързаност истинска, или просто още една игра, която играеше, за да я обърка?

Каквото и да правеше, то имаше ефект.

Айви отиде в стаята си и облече чисти спортни панталони и тениска. Тъкмо щеше да излезе от стаята, когато се сети за телефона си.

Когато се пресегна да го вземе от нощното шкафче, видя, че на екрана светеше непрочетено съобщение.

Някой ѝ беше изпратил снимка.

Айви взе телефона и се загледа в снимката, а сърцето ѝ заби ускорено.

Снимката показваше Кълън, който стоеше пред апартамента ѝ през нощта. Качеството беше перфектно, сякаш фотографът беше стоял само на няколко крачки.

Айви плъзна върху екрана и влезе в папката за съобщения. Имаше още две непрочетени от същия номер.

И двете бяха снимки, които ѝ бяха изпратени преди няколко минути.

На едната беше Айви, която стоеше в спалнята. Виждаше се само тя, облечена по нощница. Беше малко замъглено, но определено можеше да се разпознае, че е тя.

Последната снимка, получена от непознатия номер, беше най-ужасната. На нея беше Кълън, който стоеше гол пред същия прозорец.

Който и да беше направил снимките, беше професионалист. Бяха ясни, като се имаше предвид времето, по което бяха направени. Може би с телеобектив или нещо подобно. Който беше успял да заснеме снимките, знаеше всичко. Бяха проследили Кълън и сега имаха негови снимки в апартамента ѝ — снимки, които ясно показваха интимните им отношения.

Беше ли ФБР? Или някой друг?

Беше изплашена и засрамена едновременно.

— Айви? — дочу Кълън да я вика от кухнята. — Храната изстива.

— Идвам! — извика тя, когато по челото ѝ избиха капки пот. Прилоша ѝ и имаше чувството, че ще припадне всеки момент.

Последното съобщение се появи, докато тя все още се взираше в екрана.

Харесаха ли ти снимките? Има още. Дръж си устата затворена, а очите отворени. Ще получим от теб каквото ни трябва... по един или друг начин.

Ще ни поднесеш Кълън Шарп на сребърен поднос.

Това беше последното нещо, което видя, преди да припадне.

Докато падаше, смътно дочу звука от разбиването на телефона ѝ, който падна на пода до нея малко преди всичко да стане черно.

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на **Моята библиотека** и нейните всеотдайни помощници.

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.